

τόπῳ παροιμιώδης πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἐξ ιδίου πταισμάτος πασχόντων πλεονεκτῶν.

‘Ως δυνάμεθα εἰκότως νὰ συμπεράνωμεν, ὃ τοιαῦτα ὑποστάς ἐν ’Αλγερίῳ Ἐπίσκοπος τοῦ Δαμαλᾶ ἦν δ θεοφιλέστατος Ἰάκωβος, ὃ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς τελευταῖς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀλώσεως τῆς Πελοποννήσου εὐκλεῖως ἀρχιερατεύων τῆς Ἐπίσκοπῆς Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος, ὡς κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐκαλεῖτο ἢ σμορος τῇ ἀρχαῖᾳ Τροιζῆνι Ἐπιδαυρίᾳ ἐκ τοῦ φραγκικοῦ φρουρίου αὐτῆς Πιάδας, τοῦ ἐτεί 1205 ἀνεγερθέντος ὑπὸ τοῦ κατακτήσαντος μέρος τῆς Πελοποννήσου Μαρκίωνος τοῦ Μομφεράτου Βονιφατσίου. Εἰς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην ἀγόμεθα ἐκ συγχρόνων ἐπιγραφῶν διατηρουμένων ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ ἀρχαίων Ναῶν τῆς Ἐπίσκοπῆς Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος, ὥν ἡ μᾶλλον ἀξία λόγου εἶναι ἡ ἐπομένη :

« Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία
 « ἐνεδείχθη, ἀπαντας φωταγωγοῦσα
 « τοὺς πιστούς· ἐφ' ὅ ἐστωτες κραυγάζομεν,
 « τοῦτον τὸν οἶκον στερέωσον Κύριε ».

« ’Ἐν ἔτει ἀψιγ’ (1713) ἀρχιερατεύοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπίσκοπου Κυρ. Κυρ. Ἰακώδου Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος ».

‘Η ἐπιγραφὴ αὗτη φέρεται κεχαραγμένη ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου τῆς κυρίας εἰσόδου ἀρχαίου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρίνης ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἐπιδαυρίας πρὸ τοῦ χωρίου Λιγουριοῦ, πρωτευούσης τοῦ Δήμου Ἀσκληπιείου, κειμένης.

‘Η Ἐπίσκοπὴ Δαμαλῶν καὶ Πεδιάδος ὑφίστατο μέχρι τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπλίου δ τελευταῖος Ἐπίσκοπος αὐτῆς Γεωνᾶς διετέλεσεν ἐν ἔτει 1833 καὶ Τοποτηρητὴς τῆς χηρευούσης Μητρόπολεως Ναυπλίας.

Mix. Γ. ΛΑΜΠΡΥΝΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

•••

* Ἡ καρδία βλέπει καλλίτερον ὅτι τῆς ἀργοῦνται παρὰ ὅτι τῆς προσφέρουν.

* Τίποτε δὲν μᾶς φαίνεται μικρόν, ὅταν ἀγαπῶμεν πολύ, καὶ τίποτε δὲν μᾶς εἶνε μεγάλον ὅταν ἀγαπῶμεν ὀλίγον.

* Οἱ παλαιοὶ φίλοι εἶνε ἐπίσης εὐχάριστοι ὅπως καὶ τὰ παλαιὰ φορέματα, τὰ δποῖα ἐπῆραν πλέον τὸν σχηματισμὸν τοῦ σώματός μας

•••